

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. L. od września 2011 roku mieszkał na stacji u swojego kolegi M. P., którego poznał na swojej studniówce. M. P. na imprezie studniówkowej zajmował się oprawą muzyczną, był didżejem. Obaj mężczyźni od kilku lat zażywali marihuanę. A. L. palił marihuanę niemal codziennie, wieczorem po pracy. Na zakup narkotyku przeznaczał on około 100 zł tygodniowo. Podczas wspólnego zamieszkiwania mężczyźni podjęli decyzję, że zamiast kupować marihuanę, sami zaczną ją hodować dla siebie. M. P. w maju 2012 roku zamówił przez Internet sprzęt do uprawy marihuany w mieszkaniu, był to namiot do uprawy tzw. groubox, lampy oświetleniowe i ogrzewające, wentylator, filtr powietrza, doniczki, ziemia i nawozy. Także za pośrednictwem Internetu zamówili 10 nasion. Za zamówiony sprzęt oraz nasiona mężczyźni wspólnie zapłacili w sumie 1200 złotych. Uprawa marihuany miała miejsce w pokoju zajmowanym przez M. P.. Mężczyźni wysiali nasiona, a następnie po wykiełkowaniu przesadzili je do większych doniczek. Doglądaniem uprawy zajmowali się wspólnie, czasem rośliny podlewał A. L., a czasem M. P.. W okresie uprawy wytworzyli znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 13,346 g, przy czym cała ilość wyhodowanych roślin pozwoliłaby na wytworzenie nie mniej niż 523,876 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste. Po upływie około dwóch miesięcy, w niedzielę 8 lipca 2012 roku M. P. ścinał jedną roślinę o wysokości ok. 1,2 m. Roślina ta posiadała tzw. topy, kwiatostany marihuany. Podzieloną roślinę oskarżeni poukładali w kartonowych pudełkach na podłodze w celu wysuszenia. Z tej ściętej rośliny mężczyźni poprzez jej ususzenie usiłowali wytworzyć susz ziela konopi innej niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 138,73 grama (wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 426-426v, 36-40, wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 426-427, zeznania R. S. k. 51-54, 66-68, opinia biegłego z zakresu badań chemicznych k. 123-138).

W dniu 10 lipca 2012 roku A. L. oraz M. P. wspólnie palili marihuanę wytworzoną ze ściętego krzaka. W tym dniu około godziny 18.00 do mieszkania przy ul. (...) w L. przyszedł R. S., który był kolegą A. L.. Podczas pobytu w mieszkaniu R. S. został poczęstowany przez A. L. marihuaną w ilości 4,554 grama (zeznania R. S. k. 51-54-66-68).

Tego dnia o godzinie 19.20 funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez A. L. i M. P. podczas, którego zabezpieczyli sprzęt do uprawy konopi, 9 sztuk konopi innych niż włókniste, częściowo wysuszone rośliny konopi oraz susz znajdujący się w woreczku foliowym o łącznej wadze 206,95 g. Podczas przeszukania odzieży A. L. odnaleziono dwa woreczki foliowe z zawartością suszu konopi innych niż włókniste o wadze 8,152 grama (protokół przeszukania k. 3-6, 10-12, 14-16 protokół oględzin k. 7-9, protokoły użycia testerów narkotykowych k. 17, 19, 21).

Łączna waga suszu ziela konopi zatrzymanego od A. L., M. P. oraz R. S. wytworzonego z uprawianych przez A. L. oraz M. P. roślin wyniosła nie mniej niż 13,346 g (opinia z zakresu badań chemicznych k. 123-138).

Uprawa roślin w ilości 10 sztuk krzaków konopi innych niż włókniste, jaką prowadzili A. L. oraz M. P. mogła dostarczyć ziela konopi innych niż włókniste wynoszącej nie mniej niż 523,876 grama (opinia biegłego z zakresu badań chemicznych k. 123-138).

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd nie budzą wątpliwości, oparte zostały na bezspornych dowodach sprawstwa oskarżonego A. L. oraz M. P. (wykaz dowodów rzeczowych k. 103), w tym na ich wyjaśnieniach (M. P. złożonych podczas rozprawy w dniu 16 stycznia 2014 roku), na dokumentacji fotograficznej (k. 55-58, 256-257, 337-338), protokołach oględzin i przeszukania, opiniach kryminalistycznych.

A. L. przesłuchany podczas postępowania przygotowawczego (k. 36-40) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył obszernie wyjaśnienia, które dały podstawę do ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy. A. L. wyjaśnił, iż od około 2 lat pali marihuanę. Podał, iż wspólnie z M. P. wpadli na pomysł uprawy konopi innych niż włókniste oraz wspólnie doglądali tej hodowli poprzez podlewanie oraz dbanie o prawidłowe warunki oświetleniowe. Opisał sposób,

w jaki wraz z kolegą weszli w posiadanie nasion oraz sprzętu do uprawy konopi innych niż włókniste. A. L. wyjaśnił, iż konopie te posadzili wyłącznie na swoje potrzeby i nie mieli zamiaru nikomu ich sprzedawać. Za zakupiony sprzęt oraz nasiona zapłacili wspólnie 1200 złotych. Stanowczo również podał, że podczas odwiedzin w ich mieszkaniu R. S. palił przyniesioną przez siebie marihuanę. Dodał ponadto, iż marihuanę pali codziennie po pracy, w jego ocenie jest osobą uzależnioną.

Podczas składania kolejnych wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym (k. 81-82, 85-86, 284-286, 346-348) A. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia.

Podczas rozprawy sądowej (k. 426-426v) oskarżony A. L. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Potwierdził treść odczytanych wyjaśnień złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym. Dodał nadto, iż podjął leczenie odwykowe, uczęszczał przez rok regularnie na terapię. Wyjaśnił, iż jego zdaniem 400 gram marihuany to 100 działek, gdyż ma obniżoną tolerancję na narkotyki i potrzebował spożywać ich więcej.

Oskarżony M. P. przesłuchany podczas postępowania przygotowawczego (k. 44-46, 74-76, 287-289, 351-353) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Natomiast podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania wyjaśnił, iż pomógł A. L. w zakupie nasion i sprzętu do uprawy poprzez wskazanie, na jakiej stronie internetowej może złożyć zamówienie. Podał, że odbiór przesyłki kwitował kolega, nie pamiętał również czy dokładał się finansowo do zakupów. Nadto zaprzeczył, aby ścinał rośliny i aby je suszył (k. 94-95).

Podczas rozprawy sądowej (k. 426v-427v) M. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podał, że było zgodnie z tym, co wyjaśniał A. L.. Nadto wyjaśnił, iż nie wiedział, jaką ilość narkotyku mogą osiągnąć. Zaznaczył, iż była to uprawa na użytek własny. Potwierdził treść odczytanych wyjaśnień złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym, przy czym dodał, że wtedy się nie przyznawał, ale obecnie zmienił zdanie i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W toku postępowania przygotowawczego, w związku z uzasadnioną obawą, co do poczytalności A. L. związaną z długotrwałym zażywaniem środków odurzających, wywołano opinię sądowo – psychiatryczną. Z opinii tej wynika, iż A. L. jest osobą zdrową psychiczną, uzależnioną od substancji psychoaktywnych. Biegli zaopiniowali, iż w okresie objętym stawianymi mu zarzutami miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia może uczestniczyć w toczącym się postępowaniu karnym (opinia sądowo – psychiatryczna k. 315-319).

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę. A. L. przyznał się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podał, w jakich okolicznościach, kiedy i jak weszli z kolegą w posiadanie nasion konopi. Zebrane dowody nie wymagają w tym zakresie szerszego komentarza, albowiem ich wiarygodność, zdaniem Sądu, jest niewątpliwa.

Jedynie wyjaśnienia złożone po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym negujące fakt udzielenia narkotyku R. S. nie zasługują na wiarę, przeczą temu przede wszystkim zeznania świadka R. S., w których wskazuje na okoliczności związane z poczęstowaniem go narkotykami przez A. L. (zeznania świadka R. S. 51-54, 66-68). Zeznania R. S. uznano za wiarygodne, świadek potwierdził, iż wiedział o tym, że A. L. oraz M. P. hodują rośliny konopi. W ocenie Sądu świadek przedstawił znane mu okoliczności w sposób szczerzy i spontaniczny, a jego zeznania znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Należy mieć nadto na uwadze, iż podczas rozprawy sądowej A. L. przyznał się do całości zarzucanych mu czynów, a więc także do tego, że udzielił narkotyku R. S.. Brak jest okoliczności, które świadczyłyby o tym, iż A. L. podaje nieprawdę i przypisuje sobie popełnienie czynu, którego w rzeczywistości się nie dopuścił.

Jeśli chodzi natomiast o wyjaśnienia składane przez M. P. to Sąd uznał za wiarygodne jedynie te złożone podczas rozprawy sądowej, w których oskarżony M. P., podobnie jak A. L., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia M. P. składane w postępowaniu przygotowawczym są nieprawdziwe i stanowiły przyjętą przez podejrzanego wówczas linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

Oskarżeni są osobami dorosłymi i poczytalnymi. Okoliczności te przemawiają za tym, że mieli oni świadomość znaczenia oświadczeń składanych przed organami wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie oczywisty, zdaniem Sądu, jest fakt, że zrozumienie istoty zawinienia nie wymaga wiedzy specjalnej, dlatego brak jest przesłanek, aby przyznanie to zakwestionować.

Ponadto za przyjęciem, iż oskarżeni zajmowali się uprawą środka odurzającego w postaci marihuany przemawiają protokoły z dokonanych przez policjantów czynności w postaci protokołu przeszukania ich miejsca zamieszkania (k. 3-6) oraz protokołu oględzin (k. 7-9), dokumentacja fotograficzna (k. 55-58, 256-257, 337-338), a także opinia z zakresu badań chemicznych (k. 123-138). W ocenie Sądu wiarygodność tych dowodów nie budzi żadnych zastrzeżeń, a co więcej, nie były one kwestionowane przez strony.

Treść wyjaśnień oskarżonego A. L. oraz treść wyjaśnień M. P. złożonych podczas rozprawy sądowej, którym Sąd dał wiarę, wskazuje, że zachowanie polegające na uprawie konopi, a następnie wytwarzaniu z nich środka odurzającego, jak również usiłowaniu wytworzenia suszu podjęte były ze z góry powziętym zamiarem. Wytwarzanie polegało na uprawie, systematycznym podlewaniu, a następnie na suszeniu ziela konopi, które były zasadzone i uprawiane przez oskarżonych właśnie w tym celu. Oskarżeni zasadzili 10 krzaków konopi innych niż włókniste. Po ścięciu jednej rośliny i oddzieleniu od łodygi topów i kwiatostanów, a następnie jej wysuszeniu, uzyskali susz w ilości nie mniejszej niż 13,346 g przez co zmierzali bezpośrednio do wytworzenia środka odurzającego w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 138,73 g.

W miarę dojrzewania kwiatostanów, oskarżeni zamierzali zbierać je, suszyć i mielić, przez co zmierzali do uzyskania znacznej ilości środka odurzającego w ilości nie mniejszej niż 523,876 g.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i pozwalają przyjąć, iż oskarżony A. L. oraz M. P. wspólnie i w porozumieniu dopuścili się czynu z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonym winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności wyłączających ją. Oskarżeni niewątpliwie mieli zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów, przewidywania ich skutków i kierowania swoim postępowaniem tak, aby nie naruszać norm prawa.

Osoba, która zachowaniem swym ogranicza się do uprawy konopi podlega odpowiedzialności karnej z przepisu art. 63 cyt. ustawy, jednakże, gdy taka osoba zbiera jej ziele lub żywicę, a nadto podejmuje dalsze czynności zmierzające do uzyskania gotowego do użycia środka odurzającego, np. w wyniku suszenia ziela konopi, wyczerpuje równocześnie znamiona (jeżeli gotowy produkt jest w znacznej ilości) drugiego ze zbiegających się przepisów.

Zgodnie z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zachowanie sprawcy rozważanego czynu obejmuje sprzeczną z ustawą uprawę ziela konopi innych niż włókniste. Uprawa roślin to całokształt zabiegów w produkcji roślinnej, obejmujących siew, sadzenie, pielęgnowanie do momentu zbioru. Uprawa, o której mowa w komentowanym przepisie, obejmuje każdą uprawę konopi (z wyjątkiem konopi włóknistych) bez względu na powierzchnię. Dotyczy to zarówno uprawy na większej powierzchni, jak i uprawy domowej na kilkudziesięciu centymetrach kwadratowych. Sprawca wypełnia znamiona przestępstwa również wtedy, gdy uprawia jedną sadzonkę w doniczce.

Istotą przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest wytwarzanie, przetwarzanie albo przerabianie wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Przedmiotem ochrony jest zdrowie publiczne, a celem przepisu jest chronienie zdrowia społeczeństwa przed działaniami prowadzącymi do nielegalnej podaży narkotyków.

Stanowisko Sądu, odnośnie przyjęcia w kwalifikacji prawnej formy zjawiskowej w postaci współsprawstwa znajduje uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym, z którego bezspornie wynika, iż działanie oskarżonych oparte było na porozumieniu.

Z istoty porozumienia wynika konieczność istnienia subiektywnej więzi pomiędzy sprawcami, która sprowadza się do tego, że każdy z nich musi mieć świadomość, że umawia się z inną osobą, co do wspólnego przedsięwzięcia określonych działań lub zaniechań oraz ma wolę ich wspólnego wykonania. W orzecznictwie podkreśla się, że współdziałający „(...) muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia” (wyrok SN z 12.12.2002r., III KKN 371/00, Prok. i Pr. 2003, z. 7-8, poz. 2; wyrok SA w Łodzi z 11.10.2000r., II Aka 120/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 26).

Istotą współsprawstwa jest świadome dążenie przez współsprawców do tego samego celu, realizowanie go wspólnymi siłami i na podstawie wspólnego porozumienia. W niniejszej sprawie oskarżeni byli świadomi swojego zachowania i akceptowali te zachowania. Odnosząc się do strony podmiotowej, postępowanie oskarżonych nacechowane jest umyślnością, działali oni z zamiarem bezpośrednim. Czynności, które podjęli oskarżeni były zaplanowane i celowe, co pozwala na zakwalifikowanie ich jako wspólnych i objętych porozumieniem.

Oskarżonym można przypisać działanie w zamiarze bezpośrednim. Mieli oni wolę popełnienia czynu zabronionego, którego wszystkie znamiona obejmowali swoją świadomością.

Strona przedmiotowa polegała na sprzecznym z ustawą wytwarzaniu środka odurzającego, to jest suszeniu liści uprawianych przez siebie konopi indyjskich, tzw. marihuanę zaliczaną do środków odurzających wymienionych w wykazie środków odurzających grupy I-N stanowiącym załącznik nr 1 ustawy. Pod pojęciem wytwarzania kryją się te wszystkie czynności, które następują po zebraniu ziela aż do momentu uzyskania gotowego do użycia produktu. Podkreślić należy, iż marihuanę używa się poprzez palenie i aby otrzymać gotowy produkt potrzebne jest, co najmniej suszenie ziela.

Odnosząc się do strony podmiotowej omawianych występów należy stwierdzić, iż można je popełnić tylko umyślnie, przy czym przestępstwo z art. 63 ust. 2 cyt. ustawy może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym, zaś przestępstwa określone w art. 53 ust. 2 cyt. ustawy, obejmujące znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, można dokonać jedynie w zamiarze bezpośrednim (por. K. Łucarz, Komentarz do art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii [w:] K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna, 2008).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że A. L. oraz M. P. zakupili nasiona konopi indyjskich, wbrew przepisom ustawy zasadzili je i podlewali. Dowody rzeczowe zabezpieczone w miejscu zamieszkania mężczyzn w postaci suszu ziela konopi o wadze 13,346 g, 9 rosnących krzaków oraz jednej ściętej rośliny, z której zostały oddzielone od łodygi topy i kwiatostany a następnie ususzonej, wskazują na to, iż oskarżeni wytworzyli znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich, tzw. marihuanę o wadze 13,346 g w ten sposób, że w celu uzyskania gotowego do użycia środka odurzającego wysuszyli liście konopi uprawianych przez siebie. Jednocześnie ze ściętej rośliny poprzez jej suszenie usiłowali wytworzyć susz o wadze nie mniejszej niż 138,73 g. Z opinii z zakresu badań chemicznych (k. 123-138) wynika, iż fragmenty dziewięciu roślin w postaci łodyg

wraz z kwiatowymi wierzchołkami są fragmentami roślin konopi innych niż włókniste i zawierają 371,8 g ziela konopi innych niż włókniste. Waga zabezpieczonego ziela pozwoliłaby na wytworzenie ponad 11 555 teoretycznych dawek aktywnych, tj. takich które wywołają efekt farmakologiczny po wprowadzeniu chociażby jednej z nich do organizmu człowieka. Z opinii wynika także, iż po wysuszeniu roślin znajdujących się uprzednio w tekturowym opakowaniu, waga otrzymanego suszu wyniosła 138,73 g, co pozwoliłoby na otrzymanie ponad 3 254 teoretycznych dawek aktywnych. Łączna waga pozostałego suszu ziela konopi, zatrzymanego od A. L. i M. P., a wytworzonego z uprawianych roślin, wyniosła przynajmniej 13,346 g, co pozwoliłoby na wytworzenie 319 teoretycznych dawek aktywnych.

Znamię „znacznej ilości” jest kategorią ocenną. Przy ocenie, czy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych jest znaczna, należy mieć na uwadze masę wagową (miligramy, gramy, kilogramy, itp), również rodzaj narkotyków (twarde, miękkie) i ich szkodliwość dla organizmu człowieka oraz liczbę porcji, które można z niego sporządzić, a tym samym liczbę osób, która może być jednorazowo odurzona tym środkiem. Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej jest taka ilość środków odurzających, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu art. 63 ust. 3 cyt. ustawy i art. 53 ust. 2 cyt. ustawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku, I KZP 10/09).

W kontekście zaś ustalonego przez sąd stanu faktycznego, wytworzenie środka odurzającego w ilości wystarczającej do jednorazowego użycia przez 319 osób wyczerpuje ustawowe znamię ilościowe „znaczna ilość” i uzasadnia zakwalifikowanie czynu oskarżonych z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Usiłowanie wytworzenia środka odurzającego w ilości 3 254 teoretycznych dawek aktywnych wyczerpuje również ustawowe znamię ilościowe „znacznej ilości” i uzasadnia zakwalifikowanie czynu wobec oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k. usiłowaniem jest czyn podjęty w zamiarze popełnienia przestępstwa zmierzający bezpośrednio do dokonania, które jednak nie następuje. Brak dokonania oznacza, że zachowanie się sprawcy nie zrealizowało wszystkich znamion czynu zabronionego, w szczególności nie spowodowało skutku, do którego sprawca zmierzał. Opisane przedmiotowe zdarzenie zostało zaplanowane, roślina konopi innej niż włókniste została ścięta w celu jej ususzenia, przez co oskarżeni zamierzali osiągnąć skutek w postaci wytworzenia suszu o wadze nie mniejszej niż 138,73 grama. Do tego poczyniono odpowiednie przygotowania tj. ścięcie, oddzielenie topów od łodygi i kwiatostanów oraz stworzenie odpowiednich warunków do zasuszenia rośliny poprzez rozmieszczenie w pudełkach kartonowych.

Biorąc pod uwagę realia niniejszej sprawy, działanie oskarżonych, polegające na uprawie, wytworzeniu oraz usiłowaniu wytworzenia narkotyków w znacznej ilości uznać należy za jedno zachowanie, które podjęte zostało w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zebrania i zasuszenia ziela konopi innych niż włókniste. Każde cząstkowe zachowanie składało się na jeden łączny, nielegalny czyn. Powyższe uzasadnia zastosowanie przy ocenie prawnej czynów oskarżonych z pkt I kwalifikacji z art. 12 k.k.

Przestępstwo przypisane A. L. w pkt II wypełniło znamiona czynu określonego w art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Warunkiem odpowiedzialności z art. 58 ust. 1 jest działanie sprawcy polegające na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej innej osobie.

A. L. w dniu 10 lipca 2012 roku udzielił nieodpłatnie R. S. środka odurzającego w postaci marihuany. Dopusił się, więc powyższego czynu w zamiarze bezpośrednim z pełną zdolnością rozpoznania jego znaczenia.

Zagrożenie przestępczością narkomanii jest bardzo duże i mimo orzekania kar ciągle wzrasta. Wymierzając karę oskarżonym Sąd uwzględnił stopień winy, którą wyznacza zamiar bezpośredni, z jakim działali. Kara ta uwzględnia także wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścili się oskarżeni. Oba czyny godzą, bowiem w dobro rodzajowe, jakim jest zdrowie publiczne, a więc przedmiot ochrony umieszczony przez ustawodawcę wysoko w hierarchii dóbr.

W sprawie niniejszej Sąd przyznał priorytet dyrektywom wynikającym z indywidualizacji kary, a zwłaszcza celowi zapobiegawczemu, jakie sankcja karna ma osiągnąć względem sprawców oraz społeczeństwa. Czyn oskarżonych musi spotkać się ze zdecydowaną reakcją Sądu, która w zamierzeniu powinna prowadzić do zmiany nastawienia społecznego do spraw związanych z wytwarzaniem środków odurzających. Stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego przestępstwa jest wysoki, jednakże nie znajduje on odzwierciedlenia w świadomości społeczeństwa, które często zdaje się nie dostrzegać wagi i zakresu problemu narkomanii.

Biorąc za podstawę wymiaru kary art. 53 ust. 2 cyt. ustawy przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. Sąd skazał oskarżonych na kary po roku i sześć miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości po 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Tak orzeczona kara grzywny w konkretnych warunkach osobistych stanowić będzie dla oskarżonych dolegliwość ekonomiczną, która w ocenie Sądu niewątpliwie przyczyni się do zmiany ich postawy w zakresie poszanowania obowiązującego porządku prawnego. Sąd uznał, iż kara ukształtowana została z uwzględnieniem dyrektyw, we właściwych, uzasadnionych ich rangą oraz wymową społecznoprawną proporcjach.

Za czyn przypisany A. L. w pkt II Sąd skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze jako okoliczność obciążającą wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczności związane z przyznaniem się obu oskarżonych do winy oraz dotychczasową niekaralność M. P.. Sam fakt przyznania się przez oskarżonych do popełnienia zarzucanych im czynów i wyrażenia żalu z powodu swojego postępowania bez wątpienia świadczy o osiągnięciu jednego z celów postępowania karnego. Wymierzając karę, Sąd kierował się przede wszystkim tym, aby sprawców wychować.

Sąd zastosował wobec oskarżonych instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, co w konsekwencji skutkowało zmniejszeniem sankcji karnej za popełnione przestępstwo. Należy, bowiem wziąć pod uwagę, że z założenia uprawa roślin konopi innych niż włókniste miała dostarczać narkotyku na własne potrzeby oskarżonych, czyli nie dla uzyskania korzyści majątkowej. Wynika to choćby z tego, że za udzielony narkotyk R. S. nie została pobrana żadna należność. Analizując właściwości i warunki osobiste A. L. oraz M. P. uznać należy, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania wobec oskarżonych dobrodziejstwa art. 69§1 k.k. i w konsekwencji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Wymiar orzeczonej kary eksponować musi, bowiem w odpowiedni sposób funkcję wychowawczą i przez to właśnie dążyć do wyrobienia u oskarżonych na przyszłość prawidłowej postawy, co do podstawowych zasad porządku prawnego.

Z tego powodu Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary skutkowałoby nadmierną dolegliwością wobec nich i nie przyczyniłoby się do ich skutecznej resocjalizacji.

W ocenie Sądu pięcioletni, a więc maksymalny okres próby, w realiach niniejszej sprawy jest konieczny dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej przyjętej wobec oskarżonych. Przy jednoczesnym poddaniu ich w okresie próby w świetle art. 73 § 1 k.k. kontroli kuratora sądowego uzasadnione jest przekonanie, że proces resocjalizacji zakończy się powodzeniem, a oskarżeni nie powrócą już do przestępstwa. Sąd podzielił także pogląd, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która przez 5 lat będzie „grozić” oskarżonym, będzie miała większe znaczenie z punktu widzenia celów wychowawczych niż oderwanie oskarżonych od ich naturalnego środowiska i osadzenie wśród innych zdecydowanie bardziej od nich zdemoralizowanych sprawców (wyrok SA w Katowicach z dnia 31 maja 2005 r., II AKa 156/05, Lex, nr 164565).

W konsekwencji całość rozstrzygnięcia o karze odpowiada stopniowi winy oskarżonych i społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścili. Wymierzone A. L. oraz M. P. dolegliwości w pełni zaspokoją oczekiwania społeczeństwa

w zakresie polityki karania przestępców, jak również spełnią należycie funkcję represyjno-wychowawczą. Nie uznał Sąd za celowe różnicowanie wysokości kar, jak to wnioskował prokurator, gdyż nic tego nie uzasadnia. Żądanie wobec M. P. kary grzywny w wysokości dwukrotnie większej, od tej, jaką wnioskowano wobec A. L., jest nieuzasadnione. Obaj działali wspólnie i w porozumieniu i wina ich jest jednakowa. Różnicowania kar nie uzasadnia też sytuacja majątkowa oskarżonych. To zaś, że mieszkanie należało do M. P. nie może stanowić podstawy do tak dużej różnicy w wymiarze kary. Dlatego zdecydowano o jednakowej wysokości kar za czyn z pkt I.

Dodać jeszcze należy, iż na podstawie art. 72§1 pkt 5 k.k. zobowiązano oskarżonych do powstrzymania się od nadużywania środków odurzających. Nie są oni osobami uzależnionymi (kwestionariusze k. 183-192 i k. 193-202) i stąd też nie było celowe orzekanie zobowiązania do poddania się leczeniu, o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przepadek dowodów rzeczowych zabezpieczonych w trakcie przeszukania orzeczono w oparciu o art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zważywszy, iż oskarżeni zachowaniem swoim przyczynili się do powstania zagrożenia narkomanią, Sąd uznał za zasadne na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzec od nich nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) w L. z przeznaczeniem na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii. Ustalając wysokość nawiązki Sąd uwzględnił ilość narkotyków, jaką usiłowali wytworzyć oraz ilość już wytworzonych, a także ich sytuację majątkową i rodzinną.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywnien okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie A. L. od dnia 10 lipca 2012 r. do dnia 20 lipca 2012 r., zaś M. P. od dnia 10 lipca 2012 r. do dnia 13 lipca 2012 r. przyjmując dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zasądził od oskarżonych tytułem opłaty po 1300 zł. Nadto na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonych wydatkami postępowania w kwocie po 1129,15 złotych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.